

лѣгнѣ имѣ така щото и майка имѣ ты не съзрѣ. Като вървѣхѣ наслѣдѣ Стоенча дойдохѣ до една колибѣ, тамо на вратата стоеше една жена, прѣдѣ коѣто ся спрѣ Стоенчо. Като видѣхѣ това за-тулихѣ ся задѣ единѣ плетѣ, задѣ който не бѣше ты видятѣ, а пакѣ тѣ можахѣ да видятѣ и да чуватѣ всичко. Жената, коѣто сѣдеше прѣдѣ колибѣтѣ, видяше ся че е болна, лицето ѝ бѣше сухо, блѣ-даво и твърдѣ помрачало. Стоенчо, като ся спрѣ прѣдѣ неѣ подаваше ѝ, това ще бѣ добылѣ отѣ закускаѣ. Майчо, думаше ѝ. хапни си отѣ тѣзи гостбицѣ; много е добра, вървай, ще ти стане по-хубаво. Майка му като зе закускаѣ, раздѣли ѣ на дѣѣ, и единѣтѣ часть за-държѣ за себе си, а другѣтѣ даде на Стоенча, но той не рачи да ѣ земе, и думаше: недѣй го прѣсполовява мале; то всичкото е за тебе: задрѣжѣ и тѣзи другѣтѣ половинѣ за тебе; ты си бол-на, и за тебе трѣба, а то азѣ съмѣ здравѣ. Слѣдѣ това влѣзе въ колибѣтѣ и нав-чѣсь пакѣ излѣзе, сѣднѣ до майка си и